

ความทุกข์.....ของการเป็นผู้รู้มาก

นำเสนอเมื่อ : 12 ธ.ค. 2552

คนที่รู้ะไรมาก ๆ ก็เป็นทุกข์ได้นะ.....คุณมีอาการแบบนี้หรือเปล่า...

- จะเที่ยวแล้ว ยังไม่ได้ลงมือทำงานเลย แค่จะอ่านข่าวทักซิโตนในเว็บหนังสือพิมพ์ แลอสแอนเจลิส 3 ชั่วโมงต่อมา คุณกำลังอ่านเรื่องวิธีป้องกันมะเร็งปากมดลูก ทั้งๆ ที่คุณเป็นผู้ชาย

- ตั้งใจแค่จะหาอัตราแลกเปลี่ยนเงินดอลลาร์ในกูเกิล แต่รู้ตัวอีกทีเมื่อ 5 ชั่วโมงต่อมา คุณกำลังอ่านเรื่องการผสมพันธุ์ของแมงมุมแมมมาตา

- ใช้เวลาครึ่งชั่วโมงในการซื้อปลาหน้า 1 กระป๋องในซูเปอร์มาร์เก็ต อ่านฉลากผลิตภัณฑ์และเปรียบเทียบคุณสมบัติทุกยี่ห้ออย่างละเอียดลออ สุดท้ายจึงใช้วิธีที่น่าเชื่อถือที่สุด คือการโยนหัวท้าย

- ตอนไปฝรั่งเศสครั้งแรก คุณหาข้อมูลสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์จนเชี่ยวชาญลู่ปรุปรอง ทั้งๆ ที่ไปแค่ 5 วัน และสุดท้ายปรากฏว่าคุณใช้เวลาในร้านหลุยส์ วิตตอง มากที่สุด

- คุณรู้วิธีเอาตัวรอดเมื่อเผชิญหน้ากับหมีขาว (ขอบคุณฟอร์เวิร์ดเมล)

- คุณรู้เรื่องตลาดหุ้น ทั้งๆ ที่คุณไม่เล่นหุ้น (ขอบคุณข่าวสั้นทางมือถือ)

- คุณรู้ว่าอะไรคือสินค้าโอท็อปอันดับ 1 ของ จ.สระแก้ว รู้ 10 อันดับหนังทำเงินในประเทศตุรกี รู้ว่าใครอยู่เบื้องหลังปัญหาการเมืองในซิมบับเว และรู้เรื่องราวเทสตัวประหลาดบนดาวยูเรกา

- เพื่อนๆ ตั้งฉายาให้คุณว่าเป็น **พหูสูตร รั้มัก รั้มักเรื่อง** "รั้มัก หอยนางรมที่คุณกำลังกินอยู่นั้น สามารถเปลี่ยนเพศของตัวเองได้เมื่ออยู่ในน้ำอุ่น ดุสิตหญิงตะขงๆ ถือกะเปาะของแอรเมส รูนเนอร์กิน ทำจากหนังลูกวัว ไบละเกือบ 4 แสน เพลงที่เราได้ยินอยู่นี้คือเพลงของเลดีกากา ตอนนี้อยู่ในอันดับที่ 7 ของอเมริกา... ฯลฯ" แต่คุณไม่รู้ว่าคุณหาราคา

- คุณเข้าไปอ่านเว็บบอร์ดของสาวประเภทสองเป็นประจำ เพราะอยากรู้ว่าพวกหล่อนคุยอะไรกัน

- บัจจยี่สี่ในการดำรงชีวิตของคุณคือ โทรศัพท์มือถือ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต และกูเกิล

- รู้สึกตื่นเต้นรอนตลอดเวลา จิตใจสับสนวุ่นวาย สมาริชั่น กินอาหารเร็ว นอนหลับยาก หงุดหงิดง่าย เหนื่อยล้าทั้งกายและใจ ใต้ตาเขียวคล้ำอยู่เป็นนิจ

หากคำตอบของคุณคือใช่ ขอแสดงความยินดีด้วย คุณเป็นคนทันสมัย เพราะคุณกำลังอยู่ในภาวะที่คนคนโลกกำลังประสบอยู่โดยไม่รู้ตัว นั่นคือการบริโภคข้อมูลมากเกินไปจนเกินความจำเป็น หรือที่เรียกว่า Information Overload Syndrome

ในแต่ละวันพวกเราถูกกระหน่ำด้วยข้อมูลข่าวสารทุกรูปแบบ ทั้งโทรทัศน์ วิทยุ สิ่งพิมพ์ โทรศัพท์มือถือ ฟอร์เวิร์ดเมล เว็บบอร์ด กูเกิล ยูทูบ เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ ฯลฯ ตื่นขึ้นมา เราอ่านหนังสือพิมพ์พร้อมกับฟังรายการเลขาชาว ดาอีของหนึ่งคอยอ่านตัวหนังสือที่วิ่งอยู่ด้านล่างจอ ไปถึงที่ทำงาน เราเช็คอีเมล อ่านฟอร์เวิร์ดเมลทุกอัน หากไม่แล้วเราอาจจะโดนแท็กที่รุมยาสลบแล้วขโมยไปขายที่เมืองจีน หรือไม่มีใครขอพทอาจระงับฮอตเมลของเรา ถ้าไม่ส่งเมลนี้ต่อไปอีก 50 คน มีดีโอคลิปมากมายที่ต้องดู บทความ "ประเด็นร้อน" ที่ต้องอ่าน ไหนจะต้องตรวจดูอันดับเพลง ภาพยนตร์ และหนังสือยอดนิยมประจำสัปดาห์ แล้วยังต้องเขาไปติดตามขววเรื่องนุราณ โอมาฆ ในเว็บพันทิป เขาทวิตเตอร์ไปดูว่าปารีส ฮิลตัน เขียนอะไรเด็ดอะไรไ้ แล้วดูว่าเพื่อนๆ ในเฟซบุ๊กเขาทำอะไรกันบ้าง จะได้ไม่ตกขัว อยุ่ เดียวก่อน ได้รับเอสเอ็มเอสชาวสวนแฉงวามีการปรับกรม. หุนตก 50 จุด รถนักเรียนคว่ำที่หนองคาย แผนดินไหวที่อินโดนีเซีย และน่าจะไมไหลแถวบางกะปิ... ฯลฯ

เราเคยหยุดคิดสักนิดบ้างไหมว่า เราอยากรู้เรื่องพวกนี้จริงๆ หรือ และมันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของเราแค่ไหน

การรับข่าวสารมากเกินไปทำให้เราเครียดมากขึ้น แล้วทำไมเราจึงเอาเรื่องร้ายแปดพันเก้ามาสูมในหัวสมองเต็มไปหมด แทนที่จะใช้สมองในการคิดสร้างสรรค์

อินเทอร์เน็ต คือมหาสมุทรแห่งความรู้ มาวันนั้นมันได้กลายเป็นคลื่นสึนามิพัดกระหน่ำพวกเราจนกระเด็นกระดอน ฉันทเริ่มตระหนักได้ว่ากูเกิลก็สามารถให้โทษได้พอๆ กับที่มันให้ประโยชน์ บางครั้งเราเสียเวลาเป็นชั่วโมงไปกับการอ่านในสิ่งที่เราคิดว่าเป็นความรู้ แท้จริงแล้วกลับกลายเป็นข้อมูลที่มากเกินไปจนเกินความจำเป็น เสียเวลาและสุขภาพ

เราควรจะ "คิดก่อนคลิก" ตามตัวเองว่า เราอยากรู้เรื่องนี้จริงๆ หรือเปล่า และจำเป็นต้องรู้เรื่องนี้ด้วยนี้หรือไม่ เราควรจะทำกิจกรรมอื่นที่สำคัญกว่าหรือเปล่า

เราควรจะเลือกรับข้อมูล และรู้จักสร้างเขื่อนปิดกั้นตนเองจากคลื่นสึนามิของข่าวสาร ช่างปะไรถ้าใครจะล้อว่า เราไม่ทันสมัย ไม่รอบรู้ เราควรจะยึดข้อบอกว...ฉันเลือกที่จะไม่รู้ เพราะฉันไม่อยากรู้

ยิ่งรู้มาก ยิ่งเป็นทุกข์ รู้น้อยลง สุขมากขึ้น คาถานี้แหละที่จะทำให้มนุษย์เราอดชีวิตอยู่ได้ในโลกอันบ้าคลั่งนี้